

(Prva) liga

Nakon gotovo tri godine igranja u 2. Bundesligi, ove su godine došli na red i mečevi u 1. Bundesligi. Bilo bi i više nego fer napisati da su za naše igranje u svim dosadašnjim europskim ligama ključnu ulogu imali naši bivši i sadašnji treneri, igrači i najvažnije - prijatelji. Tako nas je Luka Zdenjak "pogurao" u francusku ligu, a Blažo nas je svojim poznanstvima "ubacio" u austrijsku ligu. Čimbur je pak igranjem u njemačkoj ligi pomogao Fići da upadne u njihovu postavu. Tako ove godine na području Srednje Europe igra nemali broj Hrvata.

Luka Ban, Dora Dragčević, Čimbur i ja igramo u prvoj austrijskoj ligi, Dora Drvodelić u drugoj ligi te Fićo i Katarina u trećoj njemačkoj ligi. Duro je u Danskoj već ligaški starosjedilac, a povremeno, tek toliko da malo pomogne, odleti i na švedsku ligu.

U većini su slučajeva naši igrači ključni igrači svog tima. Tako je Dora Drvodelić glavna igračica Union VRC Badminton 1 i tamo radi prevagu u većini mečeva. Osim toga postala je i dio njihove vikend svakodnevnice pa su se s vremenom badmintonski susreti pretvorili i u dobro prijateljstvo. Dora u Beču ima status prave kraljice 😊, a Austrijanci koji nemaju svaki dan priliku igrati s igračicom njezine kvalitete uživaju u prilici da s njom odigraju poneki parski meč.

Fićo me pak zamolio da vam napišem kako mu je trenutni score u njemačkoj ligi 14:0 što je svakako odraz njegove dobre igre, a ne slabije lige :) Cilj Fićine ekipe je ulazak u drugu ligu i na dobrom su putu prema tome. Uz Fiću u tom klubu igra i Katarina pa treba spomenuti da su i naši prijateljski odnosi utjecali na širenje angažmana igrača po već spomenutim zemljama. Fićo je uz svoj stalni posao (ko fol) svaki dan na treningu, ponekad i dva puta, a uz sve obveze stigne kombinirati i putovanja na turnire. Fićo je izgleda, neka endemska vrsta...

Mene posebno veseli što u našem timu igra Dora Dragčević. Dora je oduvijek bila veliki radnik i sjećam se, još iz vremena kada sam je trenirala, da je svaki trening odradivala sa 100 %. Kod nje odustajanje nije bila opcija, a iza svega je stajala velika ljubav prema badmintonu i sportu općenito. Završila je medicinu, radi u bolnici, trenira, sudjeluje na turnirima Hrvatskog kupa i igra ligu. Dora, naš zeko hop, primjer je ustrajnosti i volje, pobjeđivala ili gubila Dora nastavlja dalje...

Banu, Bananku, Banoviću, Španoviću igranje na ovako visokom nivou u prvoj austrijskoj ligi pomaže da gotovo svaki tjedan odigra kvalitetan meč i stječe važno igračko iskustvo.

Igra drugi singl u našem timu i ravnopravan je sa svakim protivnikom. Barem u igri. U ljepoti ih sve pobjeđuje.

Čimbi je pak posebna priča. A najbolje opisuje sam sebe: „Što manje igram, to sam bolji“.

Ako ikada i na kratko zaboravim zašto obožavam ovaj sport onda me poneki ligaški meč na to podsjeti. Kada se ukaže prilika za neki dobar mix onda bi ga čovjek rado odigrao s Čimbijem. Nema tu nikada zamjeranja, ne osjeća se s njim teret igranja...samo gušt.

I ja tako, sama sebe svake godine iznova pitam (a još se više pitaju Iva i Staša) što mi to sve treba, s toliko godina :). "Dobro, bude došla kakva beba" pita se Lidija još od 2010te. Mama Nada i dalje u nevjericu gleda moje spremanje reketa u torbu, a svakodnevno me podsjeti "da njezina kćer u životu nema ni kućeta ni maćeta" 😊

U ipak malo optimističnijem tonu rekla bih da to sve skupa ima malo više smisla nego se na prvu čini. Lige nas drže na okupu. „Tjeraju“ nas da malo češće treniramo. Šire postojeća i obnavljaju neka stara prijateljstva. Podsjećaju na prošla vremena i na kraju krajeva, dokazuju da tamo u nekoj maloj zemlji, na hladnom Velesajmu ipak ima smisla ulagati u ovaj sport i nadati se da će nekom budućem igraču badminton širiti vidike.

Budući da više od osam godina nisam napisala ništa za stranicu kluba želim reći veliko *hvala...*

Čimbiju na svakom prijevozu na trening u grijanom stolcu...na beskrajnom i ponekad gotovo uzaludnom objašnjavanju već objašnjene vježbe, na svakoj ohrabrujućoj rečenici poput one "Rambo samo cepa" i "Rambo tehničar" 😊 I naravno, hvala treneru što me se svaki put sjeti kada se u nekoj ligi otvori neko novo mjesto...

Diši koji me razveseli svaki put kad dođe na trening, "kad zagrije motore" i kada proigra nakon što je prvih 20 minuta "uštímavao žice".

Katici koja se i dalje sprda s mojim standardnim smešom - clearom.

Caru koji me svaki trening vrlo rado podsjeti na nekadašnje "izvrsne" trenerske metode i trudi se prisjetiti baš svake moje mrlje.

Joži na "Buenos díasu", najdražem pozdravu Velesajma.

Dorici na osmijehu preko ušiju.

Jasni na strpljenju oko mog svakog zakašnjelog maila. Jasna je moj (naš) anđeo čuvar...

Banu na svakom meču koji želi odigrati sa mnom na kraju treninga.

Fići, jer mi je drag i kad me vrijeđa (Fićo, Rambo nije mrtav!).

Staši, koje se s čudnim (da ne kažem uvrnutim) veseljem svaki put sjetimo iako već dugo nije bila s nama (čekamo ju...).

Đuri, jer je čudo.

I tako, mic po mic, od devete pa do trideset i šeste godine čovjek shvati da u ovoj priči ipak ima nešto kučeta i nešto mačeta i da je sve gore napisano za mene Prva liga...

Puse svima!